

19. Aarg. Nr. 2.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

16. Januar 1919.

Ottetimers Arbejdsdag.

For en Gangs Skyld har Staten foretaget et radikalt Skridt. Den har gjort, hvad Demokratiets Mænd gennem en Menneskealder utrætteligt, men til nu forgæves, har opfordret den til. Den er for en Gangs Skyld gaaet i Spidsen som Arbejdsgiver, har for en Gangs Skyld vist Kommunerne og de private Virksomheder Vejen. Ved i sin Skrivelse af 4. Januar til Tjenestemændenes Centralorganisation at bebude Indførelsen af Ottetimers Arbejdsdag fra 1. April d. A. for alle Told- og Trafiketaternes Tjenestemænd har Regeringen virkelig — det erkender vi villigt og med Glæde — paa et afgørende Punkt imødekommet vore Ønsker. Og den har gjort det tidligere og i større Udstrækning end vi egentlig havde Lov til at haabe paa. For 6 Uger siden skrev vi i Anledning af, at Kjøbenhavn en Gang til Sommer begynder at indføre Ottetimersdagen for sine Tjenestemænd, følgende Linier: „Den Tid kommer, og kommer før man i Almindelighed tænker sig, da der maa gives Statens Tjenestemænd den samme Stilling, den samme Arbejdstid.“ Ærligt at tilstaa nu bagefter: Det var mere Haab end Tro, der førte vor Pen.

Hvorledes Regeringen rent praktisk vil gennemføre, hvad den nu har lovet os Statsjeme-

stemænd, er endnu ikke i Enkeltthed helt klart. Den vil til Finanslovens 3. Beh. i Slutningen af Februar stille Ændringsforslag om den Forøgelse af Tjenestemændenes Antal, som Arbejdstidens Forkortelse nødvendiggør. Desværre vil den Lønpolitik, som Staten til denne Dag har fastholdt, gøre det uhyre vanskeligt at faa den nye Arbejdskraft. I alt Fald i en Overgangstid bliver en Ydelse af Overarbejdspenge til en større eller mindre Del af de gamle Tjenestemænd et nødvendigt Surrogat for Arbejdstidens Nedsættelse, og Regeringen har da ogsaa bebudet Forslag om saadanne Overarbejdspenge.

Om selve Arbejdstidens Nedsættelse ved vi kun, at man gradvis vil søge gennemført en Arbejdstid paa „gennemsnitlig ikke over 8 Timer“ og „saaledes at fornødne Afvigelser paa Grund af Arbejdets Beskaffenhed og særlige Forhold“ kan foretages ud fra de i Tjenestetidsreglerne fremsatte Synspunkter. Disse Regler, som jo ingenlunde vakte udelte Tilfredshed blandt Tjenestemændene, bliver allsaa ikke ført ud i Livet. Tiden er sprunget dem forbi, og nu kan man kun bruge nogle af de almindelige Synspunkter, der nedlagdes i dem, fordi de maa gælde til enhver Tid.

Personalemangel.

Fra den Dag, da den uindskrænkede U-Baadskrig begyndte, for omtrent 2 Aar siden, har Statsbanerne haft Maskineriet sat paa langsom Gang for at kunne holde ud med Kul, Olie og Materiel. Og det har da ogsaa vist sig, at det var en meget klog Foranstaltning man den Gang gennemførte; thi uden den var vi sikkert forlængst kørt i Staa. Vi var ikke alene kørte i Staa paa Grund af Mangel paa Brandselsmateriale og mange andre Ting, men ogsaa paa Grund af Mangel paa Personale, som nu en Gang er mindst lige saa nødvendig som Materiellet.

Statsbaneadministrationen bør i Virkeligheden være Lokomotivmændenes Organisation taknemlig, fordi den saa kraftigt rejste Kravet om Udnævnelsen af Førere til Strækningsskørslen og fik dette gennemført — paa Trods af Administrationen; thi var dette ikke sket, vilde de Vanskeligheder, man nu har at overvinde for at skaffe Personale nok til den daglige og for Tiden forholdsvis ringe Trafik, have været uoverkommelige.

Den for Øjeblikket herskende store Sygelighed blandt Lokomotivpersonalet, viser os i et skarpt Lys, hvor uheldigt Statsbanerne er stillet, fordi Tilgangen er ringe, og den lader os ane, hvorledes Forholdene vil blive, for saa vidt man inden længe vil begynde at udvide Toggangen, saaledes at denne atter bliver normal i Lighed med Trafiken før Krigen.

Det ligger ret nær at spørge, hvad Aarsagen kan være til denne store Sygelighed, der gør Spørgsmaalet om Personalemangel brændende. Svaret maa vel i første Række lyde paa, at Influenzaepidemien i større Udstrækning har angrebet Lokomotivmændene nu, end da den i Efteraaret var omkring Kulminationspunktet. Grunden hertil er, at Vejret er saa ustadigt og raat, og meget let medfører Forkølelsessygdomme, der hurtig gaar over til den berygtede spanske Syge. Lokomotivmændene maa mellem Aar og Dag døje lidt af hvert, snart Kulde, snart Hede, saa Regn, Sne og Blæst, og det gik nok altsammen, hvis deres økonomiske Omstændigheder var saadanne, at de havde Raad til at anskaffe sig den nødvendige Beklædning til Gardering

mod vort, paa denne Aarstid, barske Klima; men saa sørgeligt det end lyder: Raad hertil har der jo hidtil ikke været og Følgerne af Lovgivningsmagtens og Administrationens mindre Omhu for dette Personale — set i Forhold til andet Personale, der som Lokomotivmændene gør Tjeneste ude i alt Slags Vejr — viser sig nu i en særlig stor Sygelighed. Lad os haabe paa, at dette maa være et alvorligt Varsko til vore Bevillingsmyndigheder om, at de velvillig maa tænke paa Lokomotivmændene, naar de skal behandle vort nylig indsendte Andragende om Beklædningshjælp.

Den forholdsvis store Sygelighed henleder Opmærksomheden paa Personalemanglen, som viser sig alle Vegne ved Statsbanerne og som truer med at antage en kriseagtig Karakter forsaavidt der ikke gribes kraftigt ind.

Statsbaneadministrationen maa i Tide sikre sig den nødvendige Stab af Aspiranter, unge Maskinarbejdere, der kan fylde Lokomotivmændenes Rækker op. Kun paa denne Maade faar man Kræfter parat til at udfylde Rammerne. Spørgsmaalet bliver derefter, om man kan faa de unge Maskinarbejdere til at tage Tjeneste ved Statsbanerne. Generaldirektøren lod fornylig under en Forhandling Repræsentanter for Lokomotivmændene vide, hvorledes Forholdene laa i den Henseende, og de var jo egentlig ikke opmuntrende. Forholdet er, oplyste Hr. Andersen Alstrup; det, at der hemmeligt er blokeret for Tilgang. Denne hemmelige Blokade er iværksat paa Grund af Lønningerne. Det er jo ikke Manglen paa Arbejdskraft det kniber med; Arbejdsløshedsinspektoret melder, at man gaar ud af 1918 med 53,893 Arbejdsløse indtegnet som Arbejdssøgende. Alene i København er der 25,936. Heraf er 2300 Metalarbejdere og af disse bor ca. 1300 i København. Disse Tal er stadig stigende. Der er altsaa ingen Mangel paa Arbejdskraft, men Betingelsen for at faa fat i den er den ret selvfølgelige, at det maa kunne betale sig at arbejde! I forrige Nr. omtalte vi ganske kort dette Forhold og oplyste, at en ung Maskinarbejder kunde faa 24 Kr. om Ugen i Arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi kunde have tilføjet, at for Maskinarbejdere i 22—23 Aars Alderen — og det er de Folk, Stats-

banerne har Brug for, — er Arbejdsløshedsunderstøttelsen 30 Kr. om Ugen. Og vi vil med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelsen holde os til, hvad Minister Rode sagde i Rigsdagen, da Loven var til Behandling og man fra visse Sider ivrede mod denne Understøttelse, — den var for stor — „at det var ikke Understøttelsen, som var for stor, men derimod Arbejdslønnen, der var for lille“. Det er jo saa sandt, at det er Arbejdslønnen, der er for lille, og kan Ministeren sige det paa Tinge, saa maa Statsbanedirectionen ogsaa deraf kunde udlede, at den har fuld Billigelse til at forhøje Lønningerne, saa at de kommer til at ligge over de Understøttelser de Arbejdsløse faar.

En Betingelse for den nødvendige Rekruttering af Lokomotivmændenes Rækker med gode og dygtige Kræfter er, at Lønnen for Aspiranterne forhøjes, og dette kan saa meget lettere gennemføres, som det kan gøres administrativt.

De Myndigheder, som har Ret til at antage Aspiranter, maa dog formentlig være bekendte med Aarsagen til Vanskelighederne ved at faa Folk, og de bør derfor hurtigst mulig skaffe sig Bemyndigelse til at anlage Maskinarbejdere paa de Vilkaar som er de almindelige.

Vi gaar imøde en Tid, hvor Statsbanerne efter al Sandsynlighed vil faa fuldt op at gøre, og med dette for Øje er det nødvendigt, at Aspirantlønnen hurtigt forhøjes, thi det kan nemt blive for sent, hvis hele Maskineriet skal holdes i Gang.

Til Foraaret faar Statsbanerne Brug for op imod 100 nye Lokomotivfyrbødere til 2 Mands Betjeningen paa forskellige Rangermaskiner, men hvor vil man tage dem fra? Man kan formodentlig ogsaa forvente forøget Trafik, og hertil skal der ogsaa bruges Personale. Men har man det eller kan man faa det?

Disse Spørgsmaal kan besvares derhen, at man ikke har Personalet, men at man kan faa det; men en uundgaelig Betingelse herfor er som tidligere fastslaaet, at Aspirantlønnen sættes op. D e t k o m m e r m a n i k k e u d e n o m .

Administrationen kan ikke forvente, at Personalet fremdeles, som under Krigsperioden,

vil paatage sig at gøre Tjeneste baade Nat og Dag, og slet ikke nu, da man har set, hvad Belønningen for Merarbejdet blev sat til.

Tjenestetidsspørgsmaalet trænger sig paa, man ventede paa Reformer i Retning af det af Minister Stauning i Folketinget fremsatte Forslag om Ottetimers Arbejdsdagen. Og nu ved vi, at vore Forventninger ikke vil blive skuffet. Vi ved, at Regeringen vil indføre Ottetimersdagen for alle Tjenestemænd, om Rigsdagen giver den Lov dertil. Vi skulde tro, der ligger saa megen social Styrke i Tanken, at den ikke vil møde megen Modstand. Skuffes denne vor Tro, skal vi Tjenestemænd nok vide at give Regeringen en saadan Styrke, at den faar Magt at bryde Modstanden.

Men ogsaa her melder Kravet om Tilgang sig. Thi foruden nyt Personale kan Spørgsmaalet ikke løses.

Det er i Virkeligheden ligegyldigt, hvor man vender sig hen, atter og atter møder Personalemanglen Øjet. Ser man f. Eks. hen til Lokomotivernes Vedligeholdelse og Renholdelse, da er denne under al Kritik, og for en stor Del skyldes dette Mangel paa Personale.

Forfatteren Andersen-Nexø skriver et Sted, at „de har lavet Halvdelen af Danmarks Befolkning om til Fattiglemmer, der underholdes af det offentlige uden Fattighjælps Virkninger.“ —

Der er jo ingen Tvivl om, at Andersen-Nexø har Ret; men for at komme bort fra dette er det jo nødvendigt, at Lønnen bliver saa stor, at det kan betale sig at arbejde. Og det kan det bl. a. ikke ved Statsbanerne. Det paastaas ganske vist ofte, vi har set og hørt det saa mange Gange, at Folk ikke vil arbejde, at de hellere vil gaa arbejdsløse og have Understøttelse. Hvis der er noget om dette, da er det klart, at Aarsagen er den, at de har mere ud af at være Arbejdsløse end af at arbejde; men der er kun et Middel her der hjælper og det er at hæve Arbejdslønnen.

Og det maa som paapeget gøres for Aspiranterne; dette kommer man næppe uden om, og Staten burde, som det saa smukt er sagt i Rigsdagen, for en Gangs Skyld være en om den end ikke naar at blive den bedste Arbejdsgiver.

Lønkonflikt i Sverrig.

Lokomotivpersonalet ved de svenske Privatbaner befinder sig i Øjeblikket i stærk Modstrid til Privatbanedirektionerne og det trækker stærkt op til Strejke.

Ligesom Lokomotivpersonalet i Sverrig ved saavel Stats- som Privatbanerne er organiserede i samme Organisation, er øvrige Jernbanemænd af lavere Grad, som Svenskerne kalder det, organiseret i Det svenske Jernbaneforbund.

Dette Forbund sluttede for nogen Tid siden en Overenskomst med den svenske Arbejdsgiverforening, hvorunder Privatbanedirektionerne henhører, en Overenskomst dels om Lønforbedringer, dels om Krigstillæg for Personalet ved Privatbanerne for Aaret 1919.

Denne Overenskomst kunde det svenske Lokomotivmands Forbund ikke anerkende, idet de opnaaede Lønforbedringer ikke kunde anses for tilfredsstillende, og paa den anden Side vilde Arbejdsgiverforeningen ikke gaa længere end hvad omtalte Overenskomst angav.

Forhandlingerne førte ikke til noget Resultat og vor Broderorganisation indkaldte derfor sit Repræsentantskab, der enstemmig bemyndigede Ledelsen til at erklære Strejke ved ialt ca. 68 Privatbaner, omfattende over 200 Lokomotivmænd.

Samtidig ønskede Ledelsen overfor „Nordisk Lokomotivmands Forbund“s Sekretariat at forelægge Konfliktens Aarsager og udbede sig Sekretariats Godkendelse af en eventuel Strejke ved omtalte svenske Privatbaner.

I den Anledning afrejste i Slutningen af December Maaned d'Hrr. Lokomotivfører Rich. Lillie og Lokomotivfører N. Th. Brix, Formændene for danske Stats- og Privatbaners Lokomotivmænd til Stockholm, hvor de i et Møde med norske og svenske Lokomotivmænd gav deres Tilslutning til at Strejke erklæredes og for deres respektive Organisationer at vilde redegøre for Konfliktens Aarsager og anbefale den største økonomiske Støtte af svenske Kammerater.

Den 9. Januar var Forretningsudvalget for „Dansk Lokomotivmands Forbund“ forsamlet i Kjøbenhavn for at drøfte Situationen

og træffe Beslutning om Forbundets endelige Stilling.

Det vedtoges her i fuldeste Maal at støtte vore svenske Kolleger, idet Mødet besluttede følgende Udtalelse, der telegrafisk meddeltes det svenske Lokomotivmands Forbund i Stockholm:

„Dansk Lokomotivmands Forbunds Forretningsudvalg har, paa Foranledning af den i Sverrig opstaaede Lønkonflikt mellem Lokomotivmænd ved de svenske Privatbaner og svenske Arbejdsgiverforening, i Dag afholdt Møde i Kjøbenhavn og enstemmig besluttet, efter en Redegørelse for Konfliktens var forelagt, at tilsige svenske Lokomotivmænd al moralsk og økonomisk Støtte!

Samtidig besluttedes det at meddele det svenske Lokomotivmands Forbund, at al nødvendig økonomisk Hjælp straks stilles til Disposition.“

Strejken kan udbryde hvert Øjeblik, med 24 Timers Varsel kan Kampen begynde.

Danske Lokomotivmænd vil følge denne eventuelle Lønkamp med største Interesse, den varmeste Kammeratskabsfølelse vil herfra møde svenske Kolleger, alle som en vil ofre for vore svenske Brødre, Kampen, som den kommer, vil ikke og maa ikke tabes af Mangel paa danske Kroner.

Forretningsudvalget.

Glidende Løn.

Om dette interessante Emne har vi tidligere bragt et Par Artikler. Fællesrepræsentationens Sekretær har i en Artikel redegjort for Forhandlingerne paa et Møde i Fællesrepræsentationen, hvor den glidende Skala var paa Dagsordenen, og har deri fremsat saavel Modstanderes som Tilhængeres, Begrundelse af deres Stilling.

Vi har senere bragt en Artikel, hvori vi redegør for Organisationens Stilling til den glidende Løn.

Da Indlægene i større eller mindre Grad har været præget af den personlige Opfattelse, alt eftersom det har været Tilhængere eller Modstandere af Værdimaaleren, der har udtalt sig til dem, og derefter har vi anset de sidst fremkomne Indlæg fra Fællesrepræsentationen herom for at mangle den ønskede

Værdi for en objektiv Bedømmelse af Værdi-maalerens Karakter.

I det efterfølgende tillader vi os efter „Ministeriernes Maanedtsblad“s December Nummer at bringe et Afsnit af et Foredrag, holdt i Centralforeningens*) Hovedbestyrelsesmøde d. December f. A. af Fuldmægtig i Det statistiske Departement, O. B. Koføed, om det samme Emne.

Vi mener, at vore Medlemmer med Hensyn til dette Spørgsmaal bør have de bedst mulige Oplysninger, og dertil er dette Foredrag udmærket egnet. Vore Læsere vil sikkert have meget Udbytte af at læse dette.

„Løn efter Kapitelstakst var en Form for bevægelig Løn, hvor Tanken vel nok nærmest var at tage Hensyn til Landbrugernes Forhold, men saalænge Landets Økonomi hovedsagelig hvilede i sig selv, og Vareforbruget var meget lidt forfintet, fik dog de kapitels-takstlønnede Embedsmænd et ret fast Grundlag at bygge deres Tilværelse paa. Systemet er nu afskaffet med Tiendeafløsningen. Under Lovgivningsarbejdet har Spørgsmaalet om bevægelig Løn gentagende Gange været drøftet. I en Kommissionsbetænkning af 1857 fremsattes et fuldstændig udformet Forslag og i 1861 vedtoges de saakaldte Sædomskrivningstillæg. I 1908 fremsatte Folkelingsmand Blem Forslag om automatiske Dyrtidstillæg og Billigtidsfradrag.

Forslagene af 1857 og 1908 byggede begge paa en gros Priser paa almindeligt brugte Varer, og begge var maaske gennemførlige, men i 1908 var man i Henseende til Teknik ikke kommet videre end i 1857. Det maa vistnok endda siges, at man i 1857 var mere klar over Maal og Midler end i 1908.

Nu har Lønningskommissionen af 1917 faaet Opgaven som særligt nævnt Punkt i sit Kommissorium og har bedre Udsigt til at løse den, efter at Statistikken over Priser og Forbrug er naaet saa langt i Udvikling, som sket er.

Opgaven er helt eller delvist at stille Tjenestemændene uafhængigt af Pengenes synkende eller stigende Købeevne. For at det skal kunne lade sig gøre, maa man have op-

lyst for det første, hvad og hvormeget Tjenestemændene køber, og for det andet hvormeget Priserne andrager. Det første Punkt belyses ved Bearbejdelse af et tilstrækkeligt Antal Husholdningsbøger, som Statistisk Departement har udsendt til Personer i forskellige Kredse og Indtægtslag og faaet ført gennem et Aar. Det vides herefter, hvormeget der af hver Indtægtsgruppe bruges af hver enkelt Fødevarer, hvor meget der gives ud til Beklædning, Husleje, Brændsel o. s. v. Det andet Punkt belyses af Prisstatistikken, der udarbejdes paa Grundlag af maanedlige Indberetninger fra hver af Landets Byer og en Del Landkommuner.

Vil man nu søge et enkelt Udtryk for hvor meget Prisniveauet har forandret sig f. Eks. fra 1914 til 1916 for et Budget af en vis Størrelse — vi sætter 2000 Kr., fordi denne Sum er den almindeligste for de Mennesker, hvis Løn skal reguleres — tager man som Udtryk for Forbruget Gennemsnittet af de Husholdningsbøger, der grupperer sig om 2000 Kr. og konstaterer, hvorledes Forbruget ligger for de enkelte Fornødenheder ved et Budget paa 2000 Kr. med Priserne i 1914. Paa det samlede Forbrug anvendes derefter Priserne i 1916 og Forskellen mellem denne Udgiftssum og 2000 Kr. angiver herefter Forandringen i Prisniveauet. Paa tilsvarende Vis kan man finde Forandringen for Budgetter af andre Størrelser, og det er meget vel muligt at arbejde med saadanne forskellige Index tal for Prisstigningen, men det vanskeliggør dog Lønberegningerne, og vi holder os derfor til det normale Budget paa 2000 Kr. Er Udgiften til dette Forbrug steget til 3000 Kr. i 1916 og hæves Lønningerne med 50 pCt., er der ydet fuld Dækning for Prisstigningen. Denne Fremgangsmaade er siden Foraaret anvendt af Stockholms Kommune overfor dens Arbejdere, idet Lønnen hvert Fjerdingaar simpelthen er blevet hævet med den Procent, som den af Socialstyrelsen udarbejdede Prisindex angiver. En saadan Fremgangsmaade kan ikke ventes indført for Tjenestemændene, da disse vel nok bør stilles ubørørt af den Del af Værdistigningen, der skyldes Omsætningsmidlernes større Rigelighed, men Følgerne af Vareknaphed maa for

*) Centralforeningen for Ministeriernes Embedsmænd og Assistenten.

en Del bæres af Tjenestemændene selv, som af den øvrige Befolkning, medmindre hele dennes Indtægtsniveau har forskudt sig saa stærkt opæfter, at Staten ved Hjælp af overordentlige Skatter kan foretage en Udligning, der giver Tjenestemændne fuld Dækning. I sidste Fald vilde disse ligesom Flertallet i Landet iøvrigt kunne anvende Besparelsen paa Grund af Rationering og Vareknaphed til Opsparing eller Afbetaling af Gæld. At Udviklingen har tenderet henimod, at Tjenestemændene skulde have haft fuld Dækning, kan ses deraf, at Skatleydernes samlede Indtægtsfremgang fra 1913 til 1916, bortset fra nytilkomne Skatleydere, er beregnet til 86 pCt. (Statistiske Meddelelser 4 Række 56. Bind). En væsentlig Del hidrører nok fra ret faatalige Personer, men al Indtægtsfremgangen tillige har været af almindelig Karakter og har naaet Bunden, kan bl. a. ses af det usædvanlige store Antal nye Skatleydere, og Indtægten i 1917 synes at komme til at ligge i Nærheden af 1916's. Hvor mange Procent Tjenestemændne har faaet i Tillæg, skal jeg senere komme tilbage til.

Da det imidlertid maa indrømmes, at de sidste Aars Indtægtsforhold har været af usædvanlig Karakter, og da det antagelig vil blive fastholdt, at Tjenestemændene selv maa bære en Del af indtraadte Prisstigninger, vil det sikkert blive foreslaaet, kun at lade en Del af Lønnen bevæge sig med Priserne, og denne Del vil, efter hvad der er fremkommet, komme til at svare til, hvad der paa de forskellige Løntrin medgaar til Fødevarer, Beklædning samt Husleje og Brændsel. Disse Udgiftsposters Størrelse foreligger oplyst for Tjenestemandfamilier i 1916, og efter dette Grundlag vil Forholdet blive følgende:

Af Lønninger mellem	vil den bevægelige Del af Lønnen komme til at udgøre
2—3000 Kr.	ca. 1800 Kr.
3—4000 -	- 2200 -
4—5000 -	- 2600 -
3—10000 -	- 3500 -

Den bevægelige Del udgør saaledes absolut set en stigende, men relativt set en aftagende Del af den hele Løn.

Fremgangsmaaden vil derefter antagelig

blive den, at man sætter en Grundløn efter Forholdene i 1914 og lader den bevægelige Del svinge efter de indtraadte og de indtrædende Prisforandringer. Sættes eksempelvis en Kontorchefs Grundløn i Aaret 1914 til 6000 Kr., den bevægelige Del til 3000 Kr. og udgør Prisstigningen fra 1914 til 1924 50 pCt., bliver Lønnen for Aaret 1924 6000 Kr. + 1500 Kr. eller 7500 Kr.

Spørgsmaalet er nu om Tjenestemændenes Stilling til et Forslag af denne eller lignende Karakter.

Her skal det da straks siges, at Bestillingsmændene — Sølvsnorerne — begynder at gaa imod ethvert Forslag om bevægelig Løn. Det gælder i alt Fald det af Ch. Petersen ledede „Dansk Jernbaneforbund“, hvis Magtstilling er meget betydelig. Embedsmændene — Guldsnorerne — synes endnu ikke at være saa langt fremme i deres Overvejelser. Marken er endnu ikke behandlet og bearbejdet tilstrækkeligt, og hvad der skal gro frem, vil maaske meget rette sig efter Bearbejdelsen. Vår Forenings Stilling vil derfor eventuelt i Forbindelse med nogen Agitation, kunde blive af Betydning for Sagens Udfald, for saa vidt som man vanskelig kan tænke sig den bevægelige Løn fremtvungen mod Tjenestemændenes almindelige Protest.

Lad os da se paa de Indvendinger, der gøres mod Tanken.

Det anføres, at Løn, der bevæger sig efter Priserne, ikke giver Velstandstillæg. Selv om hele den øvrige Befolkning hæver deres Levestandard, faar Raad til større Anvendelse af Samfundets Kulturfremskridt som Telefoner og Sporvogne, Raad til bedre Boligforhold, mere Fintbrød o. s. v., bliver Forholdet fortsat det samme for Tjenestemændene med Prisløn. — Rigtigheden heraf maa for saa vidt ogsaa indrømmes. Løn efter Priser yder ikke Velstandstillæg, og havde vi først i Halvfjerdserne faaet Løn efter glidende Skala, var Tjenestemændenes Lønforhold blevet forringet lige til midt i Halvfemserne, uagtet al anden Arbejds løn var stigende, men det maa paa den anden Side hævdes, at bevægelig Løn yder Erstatning for Prisstigning, og Fordele herved maa under opadgaende Tider betragtes som indlysende. Ingen Metode kan

yde Velstandstillæg, der unddrager sig enhver Automatic. De maa ydes ved særlige Lønrevisioner, der i Loven kan fastsættes at skulle finde Sted f. Eks. hver 5. Aar, og med bevægelig Løn udsætter man sig som allerede nævnt ikke for i Løbet af kort Tid at blive fuldstændig deklasseret paa Grund af stigende Priser. Argumentet har dog betydlig Vægt, men kan man sikre sig som antydet eller maa ånden Maade, indeholder det ingen afgørende Grund til at gaa imod den bevægelige Løn. At man lettere skulle kunne indsmugle Velstandstillæg, naar der tillige er Tale om Velstandsforbedring i Anledning af Dyrtid, er der, med Lovgivernes i denne Henseende vagtsomme Ojne in mente, ingen Grund til at antage.

Det anføres dernæst, at en Værdimaaler som den foran skitserede er antidemokratisk¹⁾. Den vil stadig forskyde Lønnens reelle Værdi i Penge til Fordel for de højest lønnede, idet den en Gang fastsatte Afstand mellem lavt- og højtlønnede og det kapitalistiske Samfunds forstyrrede Forhold mellem Arbejde og Løn i det væsentlige vil blive bevaret, men de lavere lønnede Tjenestemænd vil have Ret til at følge deres Klassefællers Marsch mod social Lighed.

Tanken er altsaa den, at man snarere ved fast Løn med aarlige Revisioner end ved en bevægelig Løn med femaarige Revisioner kan komme Forskellen mellem lavt- og højtlønnede til Livs, og det er dette Forhold, hvori den afgørende Grund til Modstand mod bevægelig Løn angives at maatte søges.

Hertil maa nu først bemærkes, at for det sande Demokrati, der har Retten og Folket paa sin Side, bør det ikke være nødvendigt at gaa Snigveje, og bliver det højtlønnede hvert 5. Aar sat paa deres rigtige Plads, er der ingen Grund til at frygte, at den glidende Skala i Mellemtiden skal begunstige dem i nævneværdig Grad. Dernæst maa det hævdes, at møntet paa et borgerligt Samfund maa Betragtningen siges at være tom og intetsigende. Paa Grund af det lave Løntrin, hvorpaa jeg staa, er jeg maaske en daarlig Forsvarer for de højtlønnede, men det synes indlysende, at saa længe de højtlønnede og

deres Udgangslag har deres borgerlige Rettigheder til at søge Ansættelse, hvor de lyster, og saa længe Postmestrene ikke kan rekrutteres fra Postbudenes Rækker, Departementscheferne ikke fra Skriverens Rækker vil Følgen af, at Lønnen alene hæves for de lavtlønnede blot blive den, at Staten staa uden Embedsmænd eller med uduelige Embedsmænd. Saa længe en socialistisk Statsordning ikke er indført her i Landet og helst ogsaa i Udlandet, kan de højtlønnede — højt burde stadig staa i Gaaseøjne — ikke trykkes ned ved et ensidigt Ønske herom fra Statsmagtens Side, men deres Lønniveau bliver i det lange Løb fastsat ved Priserne for tilsvarende Tjenesteydelser paa det private Arbejdsmarked. Først naar disse Priser er underkastede Statsregulering, kan Staten gennemføre den ønske Udjævning. Hertil sætter de højtlønnede i et borgerligt Samfund deres Lid og ikke til den glidende Skala. Stillingen maa for disse Modstandere af bevægelig Løn blive den at arbejde for den almindelige Socialisering, men indtil da maa de kunne acceptere det skitserede Forslag om bevægelig Løn, forudsat at de ikke har andre Indvendinger mod det.

Faar de højtlønnede paa den anden Side deres Ret indrømmet, vil de selvfølgelig med største Glæde se de lavtlønnede rykke saa nær op til sig som muligt.

Endelig skal det lige nævnes, at netop den Form for bevægelig Løn, som disse Modstandere mulig kunde tænke sig at acceptere, nemlig saaledes, at et lige stort Beløb i Penge bliver glidende fra de laveste til de højeste Lønninger, let kunde befrygtes at blive udemokratisk under de forhaandenstående Forhold. Fik alle nu en tilfredsstillende Ordning i denne Retning med en svingende Grundløn, ens for alle, i Forbindelse med et fast Stillingstillæg, vilde en kommende Prisnedgang meget haardt ramme dem, der næsten kun har Grundlønnen, medens de højtlønnede vilde staa ret uberørte af Prisnedgangen. Heroverfor vil det antagelig blive indvendt, at der ikke skal gives de højtlønnede nogen tilfredsstillende Ordning, men selv i saa Fald vil en kommende Prisnedgang forøge den forholdsvis Afstand mellem højtl-

¹⁾ Jernbanetidende Nr. 21, 1918.

og lavtlønnede mere end ved andre Lønninger.

Et tredje Argument mod den glidende Skala maa søges i Ubelejgheden af Tidspunktet for Indførelsen. Tjenestemændene har saa længe lidt under de stigende Priser, at de nu maa faa sat faste Lønninger under et højt Prisniveau, og saa have Fordelen af en eventuel kommende Prisnedgang. Tanken er tiltalende, men vistnok ikke gennemførlig, da Staten med Sikkerhed kan vides at stille det som en ufravigelig Betingelse for en Lønreform, at Lønningerne skal have Mulighed for at gaa ned, hvis Prisniveauet synker ned mod sit gamle Leje.

Sagen bliver vistnok den, at vi maa vælge mellem en Lønreform med glidende Skala, og de nuværende Lønningsforhold i Forbindelse med aarligt bevilgede Dyrtidstillæg. For at faa den rigtige Afvejelse af disse Forhold frem, er det nødvendigt først at se paa Omfanget og Karakteren af Dyrtidslovgivningen for Tjenestemændene, sammenlignet med Prisstigningen.

Dyrtidslovgivningen omfatter Dyrtidshjælp, Dyrtidstillæg og Løntillæg. Den lidet betydende Dyrtidshjælp i Krigens første Tid graderes efter Indtægtens Størrelse, gift eller ugift Stand og efter Børnetallet (nedenfor sat til to under 15 Aar), Dyrtidstillægget er derefter ydet med et fast Beløb til gifte, et andet til ugifte, og Løntillægget ydes ens til alle med 25 pCt. af Lønnen.

Prisstigningen foreligger beregnet af Statistisk Departement. Det Forbrug, der i Juli 1914 kostede 2000 Kr., kostede i Juli 1915, 1916, 1917, Februar 1918 og Juli 1918 henholdsvis 2326, 2718, 3094, 3322 og 3635 Kr.

Oplysning for noget senere Tidspunkt end Juli 1918 foreligger ikke. Fra Oktober gælder imidlertid nogen Prisnedsættelse paa enkelte vigtige Varer, foranlediget ved Regeringsforanstaltninger, og for November og December vil den almindelige Prisstigning muligvis blive mindre voldsom. Lader man derfor Prisstigningen fortsætte i samme Tempo fra Juli til Oktober som før Juli, men ophøre helt i November og December, faar man for Slutningen af Aaret 1918 et Pristal af 3823 eller 91 pCt. højere end i Juli 1914, og med

dette Procenttal er der regnet i det følgende. Statistisk Departements Beregning hviler væsentlig paa indberettede Tal, men f. Eks. for Beklædning, Vask o. a. er der efter Forhandling med større Handlende og Forretningsdrivende tillagt et skønsmessig, procentvis Tillæg; da Departementet gentagende betoner sin Forsigtighed med Beregningen, og da Prisstigningen i Efteraaret her er vurderet meget forsigtigt, kunde man maaske iøvrigt regne med en Prisstigning for Tiden paa runde 100 pCt.

Udnytter man foranstaaende Oplysninger til Beregning af Forholdene for hver enkelt Maaned siden Juli 1914, kan følgende Overblik, der gælder et Budget og en Gage paa 2000 Kr., opstilles:

	Prisstignings-			Ydede Tillæg ialt			i pCt. af i pCt. af Prisstig. af Lønnen
	Tillæg		i pCt. af Lønnen	gennemsnitlig		i pCt. af Prisstig. af Lønnen	
	Kr.			gifte	ugifte		
1/7-31/12 1914	34	4	21	16	29	2	
Aaret 1915	319	16	105	88	4	4	
— 1916	700	35	225	113	28	10	
— 1917	1080	54	520	320	44	24	
— 1918	1591	80	1095	855	65	52	
Tilsammen	3724	41	1966	1326	48	20	

Det sørgelige Faktum er andet Steds konstateret, at Tjenestemænd har forholdsvis mange ugifte blandt sig og de gifte har faa Børn, men sættes dog de tre Fjerdedele at være gifte, faar man som Gennemsnitsresultat

at, at en Løn paa 2000 Kr. indtil Udgangen af Aaret 1918 efter Prisstigningen burde have haft 3724 Kr. udbetalt i Dyrtidstillæg, men at den kun har faaet 1806 Kr. Tjenestemændene har baaret over Halvdelen af Prisstigningen selv. Krigen har kostet et saa ringe Budget som 2000 Kr. mere end 1900 Kr. i Løbet af blot $4\frac{1}{2}$ Aar. For de allerlaveste Løntrin, særlig de paa 1300 Kr. og derunder, er Stillingen gunstigere, de opnaar nu Tillæg paa indtil ca. 100 pCt. af Lønnen, for de højere og højeste Løntrin er Forholdet meget værre end for Normalbudgettet. En Gage paa 6000 Kr. har overhovedet kun faaet udbetalt 1125 Kr. i Tillæg. Sættes Prisstigningsudgifterne blot til det dobbelte af den for et Budget paa 2000 Kr. fundne, uagtet Budgettet er 3 Gange saa stort — nu er Prisstigningen sikkert ogsaa 3 Gange saa stor — har en saadan Tjenestemand reelt haft en Mindreindtægt paa over 6300 Kr.

For de høje Gagertrin er altsaa den irrationelle Dyrtidstillægsordning absolut utilfredsstillende, for de lavere er den tilfredsstillende eller taalelig. Den, der søger at føre Lønningforholdene frem til et Niveau, der i det store og hele blot ligger højere end det gamle, kan faa Skær af at gaa de stores Erinde, og heri maa søges Grunden til, at den bevægelige Løn i den nævnte Skikkelse kaldes antidemokratisk. Det forekommer mig imidlertid at være forkert at tage Stilling efter slige formelle Grunde, og det synes at være uretfærdigt, da Stillingen alene bunder i, at de højtlønnede har baaret en større Del af Byrden end de lavtlønnede, hvad der ikke skulde kunne kvalificere dem til daarligere Behandling. For en Del kan de højtlønnede — det maa jeg have Lov at bemærke — takke sig selv for det. De kunde have meldt sig i Tide og trængt sig paa med deres Krav i Stedet for at sidde stille med Smerten og i den Anledning vente sig Tak senere.

Bliver imidlertid — for at vende tilbage til Hovedsagen — vor Forening stillet overfor Valget mellem en Lønreform med bevægelig Løn og en Fortsættelse af den gældende Ordning med Dyrtidstillæg, Ekstratillæg og Løntillæg, saa kan vi godt have i vor Erindring, at Flertallet af Medlemmerne ikke

alene forholdsvis, men ogsaa absolut er lavtlønnede; de fleste er nemlig Assistenten, for hvilke Lønnen er 1200 Kr., stigende til 2200 Kr.; men jeg synes ikke, at vi for meget bør indblande dette Synspunkt.

Vor Stilling bør være en stadig Fremholdelse af, at Statens Tarv kræver, at saavel Embedsmændene som Bestillingsmændene lønnes anstændigt. Tidligere Tidens store Tilgang til Civiletaterne forneden piskedes frem af Arbejdsløshedens med saa megen Ret frygtede Svøbe. Man kan vanskelig tænke sig noget værre end at staa foran Faltighusets Port med Bevidstheden om at have gjort alt for at faa Arbejde. Men nu er Samholdet saa stærkt og den sociale Lovgivning saa udviklet, at slikt ikke mere risikeres. Og for alle Tjenestemænd gælder det, at selv om vedkommendes Interesse og Temperament nok saa meget er for Statstjenesten, kan andre Tilbud være saa meget fristende, at han ikke staar imod. Staten maa derfor betale tilsvarende til de private Erhverv og iøvrigt lokke de bedst skikkede til sig ved Stillingens Tryghed. Pensionsforholdene bør derfor gøres gode. Forholdet er nu det triste, at enhver, der forlader vore Rækker, maa vide, at vi alle, baade over- og underordnede skilles fra ham med Sorg, fordi vi sætter Pris paa hans lyse Hovede og gode Evner, og fordi han vil blive vanskelig eller umulig at erstatte; men tillige skal han vide, at selv om Motiverne for Afgangen altid er egoistiske, gjorde han alle os andre, der er for fastgroede til at kunne forlade Statstjenesten, og hele sin Stand en Tjeneste ved at gaa.

Tilbydes der imidlertid Tjenestemændene gode Forhold, maa Skalaen kunne glide ned. Jeg synes, vi bør gøre meget for at komme bort fra den ganske tilfældige og irrationelle Dyrtidstillægsordning, der er et haabløst Uføre for Administrationen og dog ogsaa utilfredsstillende for os selv. Samtidig slipper vi for den pinagtige aarlige Tovrækning mellem Tjenestemændene og de bevilgende Myndigheder, hvor den første Part maa skyde al Blufærdighed til Side og fremstille Forholdene, som de er, og hvor den anden let af Trang til at vise demokratisk Tendens kom-

mer til at bevirke en fuldstændig Forrykkelse af Forholdene for de højere lønnede. Den bevægelige Løn tager vi ikke for dens Ansigts Skyld — der iøvrigt ikke er allfor kønt — da vi mener at staa os ved at se vore Lønninger fastsat under en Højkonjunktur, men kan vi ikke komme udenom den, saa arbejder vi for den, hvis den giver os tilfredsstillende Forhold. Derfor kan vi ikke tage Stilling til den, før vi har set det endelige fuldt udformede Forslag. Er Grundlønnen i Forslaget fastsat med Forholdene i 1914 for Øje, maatte denne Løn have tilfredsstillt os i 1914, og de Lønninger, vi regner ud for den nuværende Tid, maa tilfredsstillende os nu. Dette maa være Hovedprøven. Kan den bestaa den, og indeholder den iøvrigt Bestemmelser om Revision efter 5 Aars Forløb og andre Enkeltheder, som vi maa holde fast ved, saa mener jeg, at vi er store nok til at knunde arbejde med skiftende Budget, og jeg vil derfor tilraade, at vi under de givne Forudsætninger gør vort til at faa den bevægelige Løn indført.

Støt vor Organisation i Ord og Gerning

Kodifikations-Kommissionen.

Vi meddelte i Bladet Nr. 23 f. A., at Generaldirektoratet havde besluttet at nedsætte en Kommission til at foretage en Kodifikation af det foreliggende Ordre- og Instruktionsstof samt at overveje Spørgsmaalet om Formen for Personalets Instruktion gennem Ordre o. lign.

Kommissionen er nu nedsat og har faaet følgende Sammensætning:

Generalsekretær Fr. V. Petersen,
Kontorchef R. N. Zachariae, 2. Trafikkontor,
Trafikinspektør R. G. Harbøe, Kjøbenhavn,
Baneingeniør H. Schmedes, 1. Distrikt,
Maskiningeniør E. M. Hersom, Maskinkontoret,
Fuldmægtig E. Lunn, Generalsekretariatet,
Fuldmægtig W. Herschend, 1. Trafikkontor,
Fuldmægtig H. Jørgensen, 1. Revisionskontor,
alle udpeget af Administrationen.

Hertil slutter sig følgende, udpegede af Jernbaneforeningen:

Godsbestyrer M. C. Buch, Kbhvns. Godsbg.,
Assistent E. D. F. Terkelsen, 1. Distrikt,
og af Dansk Jernbaneforbund:

Portør O. Andersen, Nørrebro,
Togbetjent J. L. Rodevang, Kjøbenhavn,
samt for vor Organisation:

Lokomotivfører Rich. Lillie.

Generalsekretær Fr. V. Petersen er Kommissionens Formand, og det er overdraget Fuldmægtig E. Lunn og Fuldmægtig K. Jacobi, begge i Generalsekretariatet, at varetage Forretningerne som Sekretærer for Kommissionen.

Sammenbrudet af det russiske Jernbanevæsen og Industri.

Ved Otto Bendixen.

Næppe naaede vi den med saa brændende Længsel imødesete Afslutning af Vaabenstilstanden i den grufulde Verdenskrig og derefter forhaabentlig Freden, før andre truende Skyer viser sig i Horisonten, dobbelt uhyggelige fordi ingen ved sikkert, om de vil drive over eller udlade sig i et Uvejr, der er om mulig endnu grusommere end den ubarmhertige Krig. Menneskene vejrer Anarki, som Dyrene vejrer Uvejret. Det nytter ikke at skjule det, det er os uhyggeligt nært paa Livet, Bolschevismen, Proletariatets Diktatur, som i hvert Fald foreløbig har knust det mægtige og ulykkelige Rusland, og som nu truende stikker Hovedet frem i det vildledte, mishandlede Tyskland. — Folkestyre betyder, at Folkets Flertal regerer, men Bolschevismen er i sit inderste Væsen lige saa fjernt fra dette sunde demokratiske Princip som det gamle Faamandsvælde. Der er kun den Forskel, at i fordums Tid var det de faa i Samfundets Top, der fik Masserne til at bøje sig, nu er det de enkelte Fanatikere af Proletariatet, som tvinger dem med. Socialismen vilde skaffe os af med Krigen, men formaaede det ikke, nu føres vi ud i en haabløs og endeløs Kamp mellem Kapital og Socialisme — en Kamp, som kun alt for let ender i Bolschevisme. Saaledes gik det

det ulykkelige Rusland, dyrt, blodigt dyrt, maa det betale den erhvervede „Frihed“. Proletariatets Diktatorer svinger nu Svøben og regerer paa en Maade mod hvilken Czar-dømmel var et Paradis. Man maa mindes Griffenfeldts Ord, da han fik Livet skænket af den enevældige Konge: Hvilken Naade, der er haardere end Straffen.

Hvor som helst der gives Lejlighed til at løfte Sløret og kaste Blikket ind i det tilstængede Rusland, ser man kun Sammenbrud og Opløsning. Vi skal i det følgende meddele lidt om Vilkaarene for det russiske Jernbaneanvæsen og Industrien, idet vi fremdrager Oplysninger fra det østrigske Tidsskrift „Die Lokomotive“.

Endnu i Begyndelsen af Aaret 1917 kunde iagttages en overordentlig livlig Trafik og Bygningsvirksomhed paa de russiske Baner. Det syntes, som skulde de gamle Fejl og Efterladenheder gøres gode igen ved Hjælp af Krigsfangerne, der i Massevis blev taget i Brug til Banebygning, Strækingsudbedringer, Sporforandringer og Stationsudvidelser paa alle Linierne. Tydeligt viste sig Bestræbelserne efter Genoprettelsen af en fyldestgørende Forbindelse mellem det stille Ocean og de russiske Have og disse indbyrdes.

Ved Fuldendelse af Linierne Uralsk over Iliezk til Orenburg og Ufa skulde det kaspiske Hav, ligesaa som gennem den projekterede Tilslutning af Buchara-Banen paa den nye Linie Semipalatinsk—Omsk, opnaa Forbindelse med det stille Ocean. Den nye Linie Nishni Nowgorod—Wiatka skulde i Tilslutning til den til Krasnoborsk sejlbare Dwina bringe en Aflastning af Archangelsk—Wologda-Linien og danne en ny Vej for Forbindelsen af det Midturaliske Industridistrikt med Donbækkenet og det sorte Hav. Gennem fremskyndet Fuldendelse af Strækningen Jekaterinburg—Kasan blev en yderligere Forbindelse af Moskow med Ural tilsigtet, ligeledes ved Linjen Ufa—Bugulma droges en ny Strækning til Wolga ved Simbirsk.

Donezbækkenets store Valseværker var Dag og Nat beskæftiget med Fremstillingen af Skinner og Overbygningsmateriel, Arbejderne skred tilfredsstillende fremad og lovede et godt Resultat for den storslaaede Plan, der

suppleredes ved en livlig Bro-, Kanal- og Vejbygningsvirksomhed.

De russiske Lokomotivfabriker udfoldede en overordentlig ivrig Virksomhed, taget som Oversigt handlede det sig om følgende:

1. Kolomna Maskinfabrikers Selskab i Golutwin ved Kolomna.
2. Russiske Lokomotiv- og mekaniske Selskab i Charkow,
3. Aktieselskabet Sormowo i Nishny-Sormowo,
4. Pontiloff Fabriks-Selskab i Petrograd,
5. Newsky Skibsbygnings- og mekaniske Fabriks-Selskab i Petrograd,
6. Russiske Maskinbygnings-Selskab i Lugansk,
7. Briansk Fabriks-Selskab for Skinnevalse- og Jernværk og Maskinbygning i Briansk.
8. Kamsko-Watkinske Fabrik i Nishny-Nowgorod,
9. Kramatorske Fabrik i Kramatorskaja.
- Sluttelig som 10. Fabrik et mindre Foretagende i Finland, Tammerfors Linne- og Jern-Manufaktur A. B. i Tammerfors (svensk-finsk Selskab).

Den mest fremragende russiske Lokomotivfabrik, den førende i Arbejdet, var Fabrikken i Kolomna, som beskæftigede mange dygtige Ingeniører og allerede havde leveret langt over 4000 Lokomotiver.

Efter Udbrudet af Marts-Revolutionen 1917 kom i Begyndelsen en vis Standsning i Arbejderne, men endnu i August blev de, omend langsommere, dog ført planmæssigt videre. Under Bolschevismens Rædselsregimente er enhver Industrivirksomhed i Rusland ophørt. Centraleboderne er sunket ned til Vrængbilleder, Fagmændene erstattede med bolschevikiske Dilettant-Agitatorer. Valseværkerne staar stille, Gruberne har indskrænket Produktionen. Det rullende Vognmateriel befinder sig i en jammerlig Forfatning. Rusland staar i en Transportkrisens Tegn, hvis Følger vil være at spore ti Aar frem i Tiden, og som bedst kendetegnes gennem Hovedreferentens Beretning paa den sidst afholdte Jernbanelokomotivkongres, der karakteriserer det russiske Trafikvæsens Tilstand som en Døds-kamp.

Paa denne Kongres blev Skylden for Øde-

læggelsen af det russiske Transportvæsen aabent tillagt Bolschevikernes til Ruin førende Politik, og det højtidelige Løfte aflagt ikke at lade sig skræmme af noget Middel for at hjælpe den konstituerede Forsamling, det undertvungne Ruslands Befrier, til Sejr. Denne blev som bekendt opløst med Magt af Bolschevikerne, som en Haan mod deres frie Grundprincipper. (Fortsættes).

Kontingentet.

I sidste Nr. af Lokomotiv Tidende ser jeg, at Hr. Lokomotivfyrbøder Hansen fra Fredericia slaar til Lyd for en Kontingentforhøjelse, idet Hr. Hansen hævder, at det er nødvendigt af Hensyn til den kommende Lønrevision, at vi er saa stærke som muligt for at faa det ud af en Revision, som vi mener os berettiget til.

Jeg deler fuldt ud Hr. Hansens Tanke og giver den min fulde Tilslutning. Vi kan vist alle være enige om, at vor Organisation har forstået at skabe sig Anseelse hos Administrationen, hvorfor der fra Forhandlingerne bringes flere og flere gode Resultater hjem. Men for at gøre Organisationen til den Faktor, som den bør være, maa der mere til — nemlig Penge. Gør vi os dette tilstrækkelig klart, skulde jeg ogsaa mene, at vi med Lethed kan blive enige om at betale saa stort et Kontingent, som er nødvendigt til Skabelsen af et betryggende Fond, og skal det kunne øve Indflydelse paa Lønrevisionen, kan det slet ikke være under 4 Kr. pr. Maaned.

Lad os alle være enige om at gøre hvad vi kan herfor, saaledes at de Delegerede, naar de møder op til Delegeretmødet, kan gennemføre dette ved en enstemmig Beslutning og at det træder i Kraft med det samme.

Vi har ingen Tid at spille.

Ligesom Hr. Hansen, mener jeg heller ikke, vi tænker paa Kamp med det samme, men Betydningen af Bevidstheden om et stærkt Kampfond maa vi ikke glemme, ej heller vore Forbindelser ud ad til: Det Nordiske Lokomotivmandsforbund. Her maa vi ogsaa være forberedt paa at kunne komme til at skulle bruge Penge; vi ser jo nu, hvorledes Sagerne staar til i Sverrig.

En Lokomotivfører.

25 Aars Jubilæum.

Th. Larsen.

Den 1. Januar fejrede Lokomotivfører Th. Larsen, Esbjerg 25 Aarsdagen for sin Ansættelse ved Statsbanerne som Lokomotivmand idet Jubilaren nævnte Dag havde kørt i 25 Aar.

En Deputation fra Lokomotivfører og Lokomotivfyrbøder Afdelingerne mødte om Formiddagen i Jubilarens Hjem og overbragte ham Afdelingernes Lykønskning samt en Erindringsgave bestaaende af et Sølvkrus med tilhørende Karaffel i Sølvindfatning samt en Spadserestok med Sølvhaandtag.

Th. Larsen, der har udlært hos Hellerung og Hauberg, har arbejdet i 5 å 6 Aar i Weddlesbourg i England. Jubilaren var forinden Ansættelsen som Lokomotivmand, ca. 3 Aar i Værkstedet i Aarhus, hvor han ogsaa var som Lokomotivfyrbøder, men ved sin Forfremmelse til Fører, 1. April 1894, blev Jubilaren stationeret i Esbjerg, hvor han siden har været, stadig i Besiddelse af et godt Helbred saa han, forhaabentlig, mange Aar endnu kan virke iblandt os. X

Den 1. Februar kan Lokomotivførerne G. L. M. S. Høegh Pavestræde, Kallundborg og S. J. Christensen Norgesgade 38, Fredericia fejre 25 Aars Dagen for deres Ansættelse som Lokomotivmænd.

Kullisterne.

Vi paatalte her i Bladet den Form, man havde givet Kullisterne i 1. Distrikt ved den nye midlertidige Forsøgsordning. Det glæder os at kunde meddele, at Paatalen allerede er taget til Følge, idet man straks, saa godt det lod sig gøre, rettede Førelsen af Listerne derhen, at Navnet skal anføres foran Nr.

Vi antager, at man paa det nye Oplag, der til sin Tid skal trykkes, indretter Rubrikerne paa en mere formaalstjenlig Maade.

Naar Systemet har fungeret nogle Maaneder, agter vi at forsøge en Henvendelse til Distriktsingeniøren for at høre, hvorledes man er tilfreds med Forsøget og om det svarer til den ønskede Hensigt.

Kransekasse.

Nyborg Afdelinger har en fælles Kransekasse, hvis Formand er Lokomotivfører O. Bockel, Wørishtoftergade Nr. 10, Nyborg. For at undgaa Forsinkelse, navnlig paa Grund af de korte Tidsfrister, der som Regel altid er til Stede, vil det være hurtigst at skrive direkte til ovennævnte Formand. De ærede Afdelingsbestyrelser bedes efterkomme denne Opfordring.

A. P. Andersen,

En Henvendelse.

Det kgl. Bibliotek har rettet Henvendelse til Organisationens om at faa tilstillet Beretningerne over Foreningens Virksomhed for forskellige Perioder.

I den Anledning skal man anmode Medlemmer, som er i Besiddelse af Beretninger over Foreningens Virksomhed og som vil afse dem til dette Formaal, om at tilsende Sekretæren omg. Meddelelse herom; vi vil da senere, naar Tilsagn foreligger, underrette de paagældende.

Det bør dog bemærkes, at Eksemplarerne saavidt mulig maa være i ordentlig Stand.

Hjertelig Tak

til Lokomotivfyrbødernes i Struer for de 85 Kr., der var mig en kærkommen Julegave.

A. C. Madsens Enke, Skanderborg.

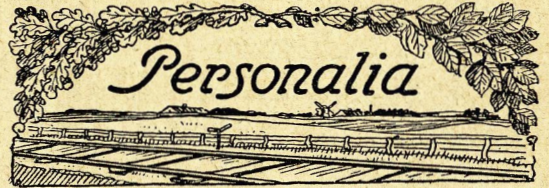
Min hjerteligste Tak til alle, som viste mig Opmærksomhed paa mit 25 Aars Jubilæum. En særlig Tak til Esbjerg-Afdelinger for de smukke Gaver som blev mig overrakt fra Afdelingerne.

Th. Larsen, Lokomotivfører,
Esbjerg.

Til Medlemslisten.

Overført fra D. S. og M. F.

Asp. A. Sørensen, Gedser. Lokfyrb. P. Iversen, Brande. O. Jensen, Brande. Asp. O. L. Rasmussen, Gedser. Asp. Kaj Frederiksen, Gb. Asp. N. J. Christensen, Esbjerg.

Lokomotivfyrbøder L. C. D. R. Sørensen, Korsør, der fra 1.—11.—18 er forfremmet til Lokomotivfører, er stationeret i Grindsted som Depotforstander fra 1.—1.—19.

Haandværker J. W. Jensen, Thisted, forfremmet til Lokomotivfyrbøder i Brande fra 1.—1.—19.

Lokomotivfyrbøder J. N. Smidt forflyttet efter Ansøgning, Østerbro—Odense, som Rangerfører fra 1.—1.—19.

Lokomotivfører J. E. Eliassen, Nyborg, afskediget paa Grund af Svagelighed med Pension fra 31.—3.—19.

Lokomotivfører C. M. Breum forflyttet efter Ansøgning, Fredericia—Kbhvns. Godsbg. fra 24-4-19.

Bytning.

Undertegnede Lokomotivfyrbøder ønsker at bytte med en Kollega i Fredericia.

H. R. Pedersen, Skanderborg.

Foredrag.

Foreningen afholder Foredrag **Torsdag den 23. ds., Kl. 7¹/₂ Em., i City Selskabslokaler, Citygade Nr. 23, København.**

Emne: „Hvad bør der gøres for Lokomotivpersonalets Uddannelse, og hvilken Betydning kan det faa.“

Foredraget holdes af Ingeniør ved Statsbanerne, O. E. Rosenørn.

Medlemmerne anmodes om at give Møde i saa stor Udstrækning som Tjenesten tillader.

Forretningsudvalget.

HAFNIA

Samlede Garantimidler pr. 1. Januar 1918
ca. 85 Millioner Kroner.
Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1918
ca. 300 Millioner Kroner.

Nørrebro's Vinimport

Nørrebro gade 18.

ROBERT BERTHELSEN

Tlf. Taga 1300

Stort Lager af 1ste Klases Vine & Spirituosa. - - Billigste Priser.

C. D. Fønders Vinhandel,

Istedgade 55.

Telf. V. 7201.

Bedste og billigste Indkøbssted paa Vesterbro for
Vine og Spirituosa.

CAFE CARLSBERGHUS

ENGHAVEPLADS 25

LAURITS OLSEN

FORHEN CAFE YRSA

**SPIRITUOSA
OG VINE ---**

**SKRAA, CIGARER
OG TOBAK ---**

købes billigst i

Cigarforretningen, Istedgade 18.

Elektriske Lamper og Lysekroner.

Stort Udvalg.

V. Malling Olsen, Godthaabsvej 44.

Vesterbro's Skotøjshus

15, Absalonsgade 15,

bør være Deres FODTØJ
Leverandør i.

Forretningen grundlagt 1879.

Damehatte

Altid Nyheder

Altid billigst - -

A/S Zillmer,

Istedgade 126.

Bemærk! Gamle Hatte ompresses billigst

C. M. Sølbeck,

99, Istedgade 99.

Smør-, Ost- og Paalægsforretning.

1ste Kl. Varer. - Billigste Priser.

Frederiksberg Lejebibliothek.

Bog-, Musik- & Papirhandel.

H. SINDAHL PEDERSEN.

G1. Kongevej 113. Tlf. 2892.

(Hjørnet af Alhambravej.)

Tandlæge Frk. Sørensen

69, Istedgade 69,

Konsultation fra 10-7 Tlf, Vester 905 x

Hele Tandsæt fra 20 Kr.

Ældre Tænder omsættes billigt. Plom-
bering og Tandudtrækning, Moderate
Priser, Bedøvelse hver Dag Kl, 2,

Reparation udføres paa faa Timer,
Jernbanefunktionærer indr. 5 pCt.

C. B. Møller & Co's

Cigarer - Cigaretter

Cigarillos & Tobakker

faas hos d'Herrer Forhandlere samt

Østergade 1 & Østerbrogade 27.

Lad Deres gamle

Vinterhat ompresse, den bli-
ver som ny.

Nye Velour-,

Filt- og

Fløjelshatte

til Fabrikspris.

NØRREBROG. 169

Leo 33

mod

Hoste og Hæshed.

Faas overalt.

Elektrisk Lys og Kraft

Telefon-Ringeledning - - - Elektriske Artikler

billigst

P. PEDERSEN,

aut. Installatør.

N. FRIHAVNSGADE 17.

Engelsk Spisestue, smuk, lys Eg, komplet, 500 Kroner

Komplet hvidlakeret Soveværelse 450

Moderne Eg. Spisestue. 250

Komplet Eg. Herreværelse 350

Bjelkes Allé 18 St. o. G.

Announce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: Chr. Hylver, Sommerstedgade 22²,
Telefon Vester 4011.

For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgd. 14, Odense.
Telefon 2288.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B.
Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.